

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **O. K., provdané M.**, zastoupené JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Žitavského 496, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 8. 2005, č. j. 61 Az 182/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 23. 9. 2004, č. j. OAM-2812/VL-20-03-2004, byla dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatelky u udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatelka, že krajský soud se dostatečně nevypořádal se žalobními body, a to zejména s otázkou, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení pravidel pro vedení správního řízení, dále pokud jde o zjištění stavu věci a rovněž s jejími důvody, které uvedla v žádosti o azyl. Přestože to stěžovatelka explicitně nevyjádřila, lze její případ hodnotit tak, že její návrat na Ukrajinu za dané situace (udělení správního vyhoštění a s tím související následná nemožnost návratu do České republiky)

by pro ni znamenal bezprostřední a výrazný zásah do soukromého a rodinného života. Odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva), na čl. 10 Ústavy České republiky (dále jen Ústava), na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *W. v. Velká Británie, Mokrani v. Francie a Boultif v. Švýcarsko*. Domnívá se, že realizací správního vyhoštění bude porušeno její právo na rodinný život a jeho realizaci. Otázkou překážek vycestování se nezabýval ani soud, proto stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, uvedl, že se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, když bylo v průběhu řízení zjištěno, že stěžovatelka podala žádost o azyl z důvodu legalizace pobytu, což nezakládá nárok na mezinárodní ochranu. Poukázal na fakt, že v dané věci nebylo o překážkách vycestování rozhodováno. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na fakt, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v řízení před soudním ani správním orgánem neshledal. Stěžovatelka ve své žádosti o azyl ze dne 15. 9. 2004 uvedla, že „žádám o azyl v České republice, protože jsem se seznámila s mužem, zamilovala jsem se a chci se za něj vdát. A to jsou všechny důvody, proč žádám o azyl.“ Dále uvedla, že v České republice žije již od roku 2002, když před tímto datem zde již pracovala. Na otázky, zda měla problémy se soukromými osobami či se státními orgány v zemi původu, odpověděla, že nikoliv. V případě návratu na Ukrajinu se obávala, že tam nezíská zaměstnání a rovněž nechtěla

opustit přítele. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z výše uvedeného stručného přehledu správního spisu nade vší pochybnost vyplývá, že stěžovatelka nepodala žádost o azyl z některého z důvodů stanovených v ust. § 12 zákona o azylu, tedy z důvodu, že by byla v zemi původu pronásledována či že by měla odůvodněný strach z takového pronásledování, když rovněž v jejím případě nebylo možno aplikovat ust. § 13 zákona o azylu. Správní orgán proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona, a rovněž krajský soud nepochybil, jestliže v takovém postupu správního orgánu neshledal žádné pochybení. Je zcela zřejmé, že žádost o udělení azylu stěžovatelky byla výrazem její snahy o legalizaci pobytu v České republice, což lze dovodit i z vlastního textu kasační stížnosti (a stěžovatelka tento důvod nikterak ani nezastírá). Nejvyšší správní soud poznamenává, že azylové řízení je specifickým institutem vnitrostátního práva, který v žádném případě neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky či pro umožnění založení rodiny s českým státním příslušníkem, neboť pro takovýto účel disponuje právní řád České republiky jinými prostředky.

K tvrzení stěžovatelky týkajícímu se překážky vycestování a porušení pravidel správního řízení (když v tomto případě nelze uvedení výčtu údajně porušených ustanovení správního řádu v žalobě považovat za žalobní bod), jakož i k odkazům na Úmluvu, Ústavu a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Další účastník nárok na náhradu nákladů řízení nevznosl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu